

каза на Решида: „Кълна се, вие сте англичанинъ“. Съ видъ на оскърбенъ Решидъ спокойно и съ достоинство отговори: Господине, ти навърно знаешъ, че народната мъдростъ казва: който и на шега нарече правовърния невърникъ, той е самъ такъвъ“. Принцътъ се смути, изчерви се и поиска извинение.

Като се завърна въ Тегеранъ, куцията дервишъ отседна въ единъ сиромашки ханъ накрай града. Привечерь той самъ напои и назоби магарето си, поржча да му приготвятъ нѣщо за вечеря и излѣзе отъ хана. По тѣсни и криви улици той се запжти къмъ квартала, гдето се намираше европейската колония. Тукъ той влѣзе въ кжщата на единъ богатъ търговецъ на персийски килими отъ Унгария, който бѣше се установилъ въ Тегеранъ преди десетина години, и вече не излѣзе оттамъ.

На другия день съседитѣ видѣха търговеца да излиза отъ дома — заедно съ гостенина си — неговъ роднина, който бѣше пристигналъ преди 4 — 5 месеца и презъ месецъ май бѣше отпжтувалъ, както тѣ заявяваха, за Унгария.

Този гостенинъ на богатия унгарски търговецъ бѣше голѣмиятъ унгарски ученъ—езиковедъ Арпиний Вамбери. Преобразенъ като куцъ дервишъ, подъ име Хаджи Решидъ, той съ рискъ на живота си пропжтува страната на тюркменитѣ, за да изучи, какво е родството между матерния му унгарски езикъ и турско-татарскитѣ езици. За да се подготви за това пжтуване, Вамбери прекара много години въ Цариградъ и основно изучи мохамеданството и неговитѣ духовни книги. Завърналъ се здравъ и читавъ, той, като прочутъ професоръ въ Будапещенския университетъ, въ многобройнитѣ си съчинения даде подробни описания на непознатата до тогава на европейския свѣтъ страна.

Своятъ подвигъ Вамбери извърши съ подкрепата на унгарската академия на наукитѣ.